

Po mýtině se rozhostilo ticho, jako by všechny kočky zdržovaly dech. Rudý měsíc ho prolomil jediným slovem.

„Odejděte.“

„Přesně tak,“ téměř zavrčel Rychlý měsíc. „Odejděte z lesa a najděte si k životu jiné místo. Dostatečně daleko, abyste nám nekradli kořist.“

Dole na mýtině se postavila mladá, černostříbrná kočka. „Rychlý měsíci,“ zavolala, „jako tvá léčitelka ti můžu říct, že Hvězdný klan nebude mít radost z toho, když Nebeský klan vyženeme. V lese vždy žilo pět klanů.“

Rychlý měsíc shlédl na svou léčitelku. „Tvrdiš, že víš, co Hvězdný klan chce, Skřivánko, tak mi řekni, proč měsíc stále září. Pokud by Hvězdný klan nesouhlasil s tím, aby Nebeští odešli z lesa, zahalily by měsíc mraky.“

Skřivánka zavrtěla hlavou, ale nebyla schopná svému veliteli odpovédět.

Oblačný měsíc nevěřícně vytřeštil oči: „V tomto lese žije pět klanů déle, než si kterákoli kočka vůbec pamatuje. Neznamená to pro vás snad nic?“

„Věci se mění,“ odpověděl Rudý měsíc. „Je možné, že se změnila i vůle Hvězdného klanu? Každému klanu dali dovednosti, které potřebuje pro přežití na svém území. Říční kočky umí dobře plavat. Hromoví jsou skvělí v pronásledování kořisti v podrostu. Nebeské kočky umí vyskočit na stromy, protože jejich území jinak neposkytuje moc úkrytu. Neznamená to snad, že žádný klan by nemohl žít na území jiného?“

Pak se postavil štíhlý kocour s rozčuchaným černým kožíškem, do té chvíle sedící u paty Obří skály. „Stále opakujete, že Hvězdný klan chce, aby v lese žilo pět klanů, ale jak si tím můžete být tak jistí? U Čtyř stromů jsou jen čtyři duby. To by mohlo být znamení, že by v lese měly žít jen čtyři klany.“

„Nebeský klan sem nepatří,“ zasyčel stříbrný mourek vedle něj. „Vyženeme je pryč.“

Válečníci Nebeského klanu se okamžitě naježili a všichni vytasili své dlouhé, zahnuté drápy.

„Dost!“ zvolal Oblačný měsíc. „Válečníci Nebeského klanu, nejsme žádní zbabělci, ale tuhle bitvu vyhrát nemůžeme. Dnes jsme byli svědky toho, jakou má válečnický zákoník váhu. Od teď již budeme sami a nebudeme závislí na žádné kočce, jen na sobě.“

Seskočil z Obří skály a vydal se zpátky ke svým válečníkům, až dorazil ke krásné, světle hnědé mource. U tlapek jí žalostně mňoukala dvě kořata.

„Oblačný měsíci,“ mňoukla kočka hlasem plným obav. „Naše kořata jsou příliš malá na to, aby zvládla tak dlouhou cestu. Zůstanu tu s nimi, pokud nás nějaký klan přijme.“

Poštolík, léčitel Hromových, se prodral mezi dvěma válečníky Nebeského klanu a nevímal si jejich vrčení. Sklonil se ke kořatům, aby k nim přičichl. „V Hromovém klanu budete všichni vítáni.“

„Jsi si jistý?“ opáčil Oblačný měsíc. „Po tom, co nám tvůj velitel dnes řekl?“

„Myslím si, že se můj velitel mýlí,“ mňoukl Poštolík. „Ale neodsoudí k záhubě bezmocná kořata. Budou mít v Hromovém klanu budoucnost, a ty také, Ptačí letko.“

Světle hnědá kočka se uklonila: „Děkuji.“ Otočila se na Oblačného měsíce a jantarové oči se jí leskly smutkem. „Pak se musíme rozloučit.“

„Ptačí letko, ne,“ vydechl velitel Nebeského klanu zděšeně. „Jak bych tě mohl opustit?“

„Musíš,“ odpověděla kočka roztrášeným hlasem. „Náš klan tě potřebuje, zatímco naše kořata teď potřebují jen mě.“

Oblačný měsíc sklopil hlavu. „Budu na tebe čekat,“ zašeptal. „Nikdy na tebe nepřestanu čekat.“ Přitiskl se k Ptačí letce čumáčkem.